

„Egy különleges, feledhetetlen sorozat... *Buja. Brutális. Páratlan.*”

– Sarah J. Maas, bestsellerszerző –

FELTÖREKVŐ KIRÁLYOK

A rab herceg 3.

C.S.
PACAT

fine selection

C. S.
PACAT

FELTÖREKVŐ
KIRÁLYOK

3.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

SZEREPLŐK

AKIELOS

Az udvar

KASTOR – Akielos királya

DAMIANOS (DAMEN) – az akielosi trón örököse

JOKASTE – akielosi udvarhölgy

KYRINA – a szolgálólánya

NIKANDROS – Delpha kyrosa

MENIADOS – Sicyon kyrosa

KOLNAS – rabszolgatartó

ISANDER – rabszolga

THOASI HESTON – sicyoni nemes

MAKEDON – Nikandros hadvezére és a legnagyobb északi sereg
független parancsnoka

STRATON – parancsnok

Delpha zászlóvivői

EILONI PHILOCTUS

MESOSI BARIEUS

CHARONI ARATOS

ITYSI EUANDROS

Katonák

PALLAS

AKTIS

LYDOS

ELON

STAVOS – gárdakapitány

A múltból

THEOMEDES – Akielos királya és Damen apja

EGERIA – Akielos királynéja és Damen anyja

AGATHON – Akielos első királya

EUANDROS – Akielos egykori királya, a Theomedes-ház alapítója

ERADNE – Akielos egykori királynője, a Hatok királynőjeként is ismert

AGAR – Akielos egykori királynője, Isthima meghódítója

KYDIPPE – Akielos egykori királynője

TREUS – Akielos egykori királya

THESTOS – Akielos egykori királya, az iosi palota alapítója

TIMON – Akielos egykori királya

NEKTON – a fivére

VERE

Az udvar

VERE KORMÁNYZÓJA

LAURENT – a verei trón örököse

NICAISE – a Kormányzó kedvence

GUION – Fortaine fejedelme, a Verei Tanács tagja, Akielos egykori nagykövete

LOYSE – fortaine-i udvarhölgy

AIMERIC – a fiuk

VANNES – Vask nagykövete és Laurent főtanácsadója

ESTIENNE – Laurent klikkjének tagja

A Verei Tanács

AUDIN

CHELAUT

HERODE

JEURRE

MATHE

A Herceg emberei

ENGUERRAN – a Hercegi Gárda kapitánya

JORD

HUET

GUYMAR

LAZAR

PASCHAL – orvos

HENDRIC – hírnök

Az úton

GOVART – a Hercegi Gárda egykori kapitánya

CHARLS – verei ruhakereskedő

GUILLAIME – a segédje

MATHELIN – verei ruhakereskedő

GENEVOT – falubeli

A múltból

ALERON – Vere egykori királya és Laurent apja

HENNIKE – Vere egykori királynéja és Laurent anyja

AUGUSTE – a verei trón egykori örököse és Laurent bátyja

ELSŐ FEJEZET

– **D**^{AMIANOS.} Damen az emelvény lépcsőjének alján állt, miközben döbbsent és hitetlenkedő hangok ismételték a nevét az udvaron. A serege és Nikandros előtte térdelt. Mintha hazaérkezett volna, aztán kihallatszott a neve az egybegyűlt akielosi katonák sorai közül, és eljutott a szélen tolongó verei köznépig, ahol már máshogy csengett.

Másfajta, kettős döbbsent lett belőle, dühtől és ijedségtől hullámzó morajjal. Damen meghallotta az első kiáltást, az ébredő erőszakot, miközben új szó jött a tömeg szájára.

– *Hercegyilkos.*

Elhajított kő süvített a levegőben. Nikandros felállt, kardot rántott. Damen kinyújtotta a karját, hogy azonnal megállítsa a férfit, akinek féllábnyi akielosi acélján megvillant a fény.

Látta az értetlenkedést Nikandros arcán, ahogy a tömeg oszlani kezdett körülöttük az udvaron.

– Damianos?

– Parancsolj megálljt az embereidnek! – utasította Damen, pedig gyorsan meg kellett fordulnia a súrlódó acél hangjára.

Egy szürke sisakos verei katona rántott kardot, és úgy bámulta Dament, mintha a legrosszabb rémálmával került volna szembe. Huet volt az; Damen felismerte a fehér arcot a sisak alatt. Huet úgy tartotta maga előtt a kardját, ahogy Jord tette a késsel: két reszkető kézzel.

– *Damianos?* – szólalt meg Huet.

– Állj! – parancsolta megint Damen, túlharsogva a tömeget, amiből új, rekedt kiáltás hallatszott akielosiul.

– *Áruló!*

Halált jelentett fegyvert fogni az akielosi királyi család tagjára.

Damen még mindig visszatartotta Nikandrost a kinyújtott karjával, ám érezte, hogy Nikandrosnak minden ina megfeszül az erőfeszítéstől, hogy egy helyben maradjon.

Ekkorra vad ordibálás tört ki, és elmosódott a vékony határvonal, ahogy a tömeg összecsendült a menekülésre ösztönző pániktól. Tülekedtek, hogy eltűnjenek az akielosi sereg útjából. Vagy azért, hogy megrohamozzák. Damen látta, hogy Guymar az udvart fűrkészi; nyilvánvaló volt a tekintetében a rettegés. A katonák képesek látni azt, amit a köznép sokasága nem: hogy az akielosi sereg a falakon belül – a falakon *belül* – tizenötszörös túlerőben van a soványka verei helyőrséggel szemben.

Újabb kard került elő Huetén kívül, egy rémült verei katonáé. Düh és hitetlenkedés tükröződött néhány verei űr arcán; a többiekén félelem, miközben kétségbeesetten néztek egymásra iránymutatásért.

És ahogy elkezdtek beszivárogni az emberek, eszeveszettül kígyózott a tömeg, a verei űrök pedig már nem álltak teljes mértékben az irányítása alatt... Damen már látta, mennyire alábecsülte személyének hatását a nőkre és a férfiakra ebben az erődítményben.

Damianos, hercegyilkos.

A csatateri döntésekhez szokott elméjével körülnézett az udvaron, és döntött: a lehető legcsekélyebb veszteségért, a vérontás és a káosz visszaszorításáért és Ravenel biztonságáért. A verei örök nem engedelmeskedtek a parancsának, a verei nép pedig... ha lehetett is csillapítani ezeket a keserű, haragos érzéseket, nem ő volt az, aki csillapítani tudta őket.

Egyetlen módja volt csupán annak, hogy megakadályozza, ami készült, még hozzá az, ha gátat szab neki, ha bezárja, ha biztosítja ezt a helyet egyszer s mindenkorra.

– Várat elfoglalni – mondta Nikandrosnak.

Damen végigviharzott az átjárón, nyomában hat akielosi őrrrel. Akielosi hangok harsantak a folyosókon, és vörös akielosi zászlók lobogtak Ravenel fölött. A bejárat mindkét oldalán akielosi katonák csapták össze a sarkukat, ahogy elhaladt közöttük.

Ravenel így már kétszer változtatott színeket a közelmúltban. Ezúttal gyorsan történt; Damen pontosan tudta, hogyan igazhatja le ezt a várat. A soványka verei erők hamar kudarcot vallottak az udvaron, Damen pedig megparancsolta, hogy a két rangidős katonájukat, Guymart és Jordot hozzák oda elé fegyvertelenül, őrizet alatt.

Amint Damen a kis terembe lépett, az akielosi örök megragadták két foglyukat, és durván a földre lökték őket.

– *Térdelni!* – parancsolta az ör szedett-vedett vereiül.

Jord elterült.

– Nem. Hadd álljanak – adta ki a parancsot Damen akielosiul.

Azonnal engedelmeskedtek.

Guymar rázta meg magát először, hogy talpra evickéljen. Jord, aki hónapok óta ismerte Dament, már óvatosabb volt, és lassan kelt fel. Guymar Damen szemébe nézett. Vereiül szólalt meg, semmi jélet nem adva annak, hogy ért akielosiul.

– Szóval igaz. Te vagy Akielosi Damianos.

– Igaz.

Guymar látványosan köpött egyet, amiért visszakézből – erővel és ökölrel – kapott egyet az arcába az akielosi katonától.

Damen hagyta, mert tudta, mi történt volna, ha valaki az apja lába elé köp a földre.

– Azért vagy itt, hogy kardélre hányj minket?

Guymar tekintete visszatért Damenre, miközben feltette a kérdést. Damen végigmérte, aztán Jordot is. Láta a mocskot az arcukon, a fáradtságot és a feszültséget. Jord volt a Hercegi Gárda kapitánya. Guymart kevésbé ismerte; Touars seregének parancsnoka volt, mielőtt átállt Laurent oldalára. Mindketten rangos tisztviselők, ezért parancsolta őket magához.

– Azt akarom, hogy mellettem harcoljatok – mondta. – Akielos itt van, hogy az oldalatokon álljon.

– Melletted harcoljunk? – kérdezte reszkető sóhajjal Guymar. – Kihasználod az együttműködésünket, hogy elfoglald a várat?

– A vár már az enyém – jegyezte meg Damen. Nyugodtan mondta. – Tudod, milyen emberrel állunk szemben a Kormányzó személyében – folytatta. – Az embereidnek van választásuk. Maradhatnak foglyok Ravenelben, vagy ellovagolhatnak velem Charcyba, és megmutathatják a Kormányzónak, hogy összetartunk.

– Nem tartunk össze – tiltakozott Guymar. – Elárultad a hercegünket – tette hozzá, majd szinte mintha képtelen lett volna kiejteni: – A tetted...

– Vigyétek ki! – szakította félbe Damen.

Elbocsátotta az akielosi öröket is. Senki más nem maradt rajta kívül a teremben, csak az, akinek megengedte.

Jord arcán nyoma sem volt annak a bizalmatlanságnak vagy félelemnek, ami nyilvánvalóan sugárzott a többi vereiről, viszont olyan képet vágott, mintha elcsigázottan bár, de próbálná megérteni a dolgot.

– Ígéretet tettem neki – magyarázta Damen.

– És amikor megtudja, ki vagy? – faggatta Jord. – Amikor megtudja, hogy Damianossal áll szemben a csatamezőn?

– Akkor ő és én először találkozunk. Ez is ígéret volt.

Miután megtörtént, Damen azon kapta magát, hogy az ajtófélfának támaszkodva megáll, hogy levegőhöz jusson. Arra gondolt, hogy a neve Ravenelen és a tartományon átszárnyalva eljut a célponthoz. Úgy érezte, mintha tartaná magát – éppúgy, ahogy a várat, és összetartotta ezeket az embereket addig, hogy eljussanak Charcyba. Aztán ami azután következett...

Képtelen volt belegondolni abba, ami azután következett. Csak annyit tehetett, hogy betartja az ígéretét. Kinyitotta az ajtót, és belépett a kis folyosóra.

Nikandros megfordult, amikor Damen megjelent, és találkozott a tekintetük. Mielőtt Damen megszólalhatott volna, Nikandros fél térdre ereszkedett; nem váratlanul, mint az udvaron, hanem megfontoltan, főhajtással.

– A vár a tiéd – jelentette ki Nikandros. – Királyom.

Királyom.

Mintha az apja szellemének érintésétől lett volna libabőrös. Ez az apja titulusa volt, de már nem az apja ült az iosi trónon. A barátja lehajtott fejének láttán most tudatosult benne először: ő már nem az ifjú herceg, aki a palota folyosóin szaladgál Nikandrosszal, miután egész nap együtt birkóztak a fűrészpörban. Már nem létezett Damianos herceg. Az az énje, amihez szeretett volna visszatérni, már nem volt többé.

Oly sok mindent veszített és nyert, mindössze egyetlen pillanat alatt. Ez minden trónra szánt Herceg sorsa. Laurent mondta.

Damen szemügre vette Nikandros ismerős, jellegzetes akielosi vonásait, sötét haját és szemöldökét, kreol arcát és egyenes akielosi orrát. Gyerekkorukban mezítláb rohangáltak a palotában. Amikor elképzelte a visszatérését Akielosba, úgy gondolta, hogy köszönti Nikandrost, a páncéllal mit sem törődve átöleli, és ez olyan lesz, mint belemarkolni az anyaföldbe.

Ehelyett Nikandros egy ellenséges erődítményben térdelt, gyér akielosi páncélja elütött a verei környezettől, és Damen érezte, hogy szakadék választja el őket egymástól.

– Kelj fel – kérte Damen. – Régi barátom.

Annyi mindent el akart mondani. Érezte, ahogy felszínre tör benne az ezernyi pillanat, amikor elfojtotta magában a kételyt, hogy valaha is újra láthatja Akielost, a hatalmas sziklákat, az opálos tengert és az olyan arcokat, mint például ez – azoknak az arcát, akiket a barátjának hívhat.

– Azt hittem, meghaltál – mondta Nikandros. – Meggyászoltalak. Meggyújtottam az ekthanost, és megtettem a hosszú hajnali sétát – folytatta még mindig csodálkozva, miközben felállt. – Mi történt veled, Damianos?

Damennek eszébe jutottak a katonák, akik berontottak a szobájába, hogy megkorbácsolták a rabszolgák fürdőjében, és a sötét, csendes hajóút Verébe. Eszébe jutott a bezártság, hogy befestették az arcát, hogy elkábították, és közszemlére tették a testét. Eszébe jutott, hogy a verei palotában nyitotta ki a szemét, és hogy mi történt vele ott.

– Igazad volt Kastorral kapcsolatban – közölte Damen.

Csak ennyit mondott.

– Láttam a megkoronázását a Királyfogadóban – jegyezte meg Nikandros. Sötét volt a tekintete. – A Királykövön állt, és azt mondta: ez a kettős tragédia megtanított minket arra, hogy minden lehetséges.

Ez Kastorra vallt. Jokastéra vallt. Damen arra gondolt, hogy milyen lehetett Akielosban, amikor a kyrosok összegyűltek a Királyfogadó ősi kövei között, Kastorral a trónon, mellette pedig a tökéletes hajú és gömbölyödő, beburkolt hasú Jokastéval, miközben rabszolgák legyezgették őket a fülledt hőségben.

– Meséld el – kérte Nikandrostól.

Meghallgatta. Meghallgatta az egészet. Meghallgatta, hogy a bebugyolált holttestét gyászmenet kísérte végig az akropoliszon, majd az apja mellé temették. Meghallgatta, hogy Kastor állítása szerint a saját őre gyilkolta meg. Meghallgatta, hogy cserébe megölték az őrt, csakúgy, mint a kiképzőjét, Haemont, mint az apródjait, mint a rabszolgáit. Nikandros értetlenkedésről és mészárlásról számolt be a palotában, aminek a nyomán Kastor kardforgatói átvették a hatalmat, és valahányszor kérdőre vonták őket, azt állították, hogy a vérontás megfélemezői, nem az okozói.

Emlékezett a harangszóra pirkadatkor. *Theomedes halott. Éljen Kastor!*

– Van még valami.

Nikandros habozott egy pillanatig, Damen arcát fürkészte. Aztán elővett egy levelet a bőr mellvértje alól. Viharvert állapotban volt, és messze nem tett jót neki a tárolási mód, ám amikor Damen megfogta és széthajtogatta, már látta, hogy Nikandros miért tartotta magánál.

Delpha kyrosának, Nikandrosnak, Laurent-tól, Vere Hercegetől.

Damen érezte, hogy az egész teste libabőrös lett. Régi levél volt. Kopott írással. Laurent bizonyára Arlesből küldhette. Damen Laurent-ra gondolt, ahogy egyedül, politikailag sarokba szorítva leült az íróasztalához, és elkezdett írni. Eszébe jutott Laurent tisztán csengő hangja. *Szerinted jól kijönnék a delphai Nikandrosszal?*

Taktikai értelemben rémisztően logikusnak tűnt, hogy Laurent szövetséget kössön Nikandrosszal. Laurent mindig is képes volt efféle könnyörtelen gyakorlatiasságra. Félre tudta tenni az érzéseit, hogy megtegye, ami ahhoz kell, hogy győzzön, még hozzá azzal a tökéletes és émelyítő képességével, hogy minden emberi érzést képes figyelmen kívül hagyni.

A levél szerint Nikandros segítségnyújtásáért cserébe Laurent bizonyítékot ajánlott fel arra, hogy Kastor összejátszott a Kormányzóval az akielosi Theomedes király megölésére. Ugyanaz az információ volt, amit Laurent előző este vágott hozzá. *Té szegény, ostoba barbár. Kastor ölte meg a Királyt, aztán elfoglalta a várost a nagybátyám seregeivel.*

– Voltak kérdések – mondta Nikandros. – De Kastornak minden kérdésre volt válasza. Ő volt a Király fia. Té pedig halott voltál. Senki sem maradt, aki mögé fel lehetett volna sorakozni. Sicyoni Meniados volt az első, aki hűséget esküdött. Ráadásul...

– Dél Kastoré – fejezte be Damen.

Tudta, mivel áll szemben. Egy percig sem számított rá, hogy azt fogja hallani, a bátyja árulásának története tévedés; hogy Kastor elragadtatva fogadja a hírt, hogy ő életben van, és örül a visszatérésének.

– Észak hűséges – tette hozzá Nikandros.

– És ha harcra hívlak benneteket?

– Akkor harcolunk – felelte a férfi. – Együtt.

Damen szóhoz sem jutott a válasz egyértelműségétől. Elfelejtette, milyen érzés az otthon. Elfelejtette a bizalmat, a hűséget, az atyafiságot. A barátokat.

Nikandros elővett valamit a ruhája egyik hajtásából, és Damen kezébe nyomta.

– Ez a tiéd. Megtartottam... Egy bugyuta emlék. Tudtam, hogy árulás volt. Azt akartam, hogy rád emlékeztessen – magyarázta görbe félmosollyal. – A barátod bolond, egy áruló kegyeit keresi egy szuvenirért.

Damen kinyitotta a markát.

Sörénytincsek, egy farok íve – Nikandros a Király oroszlános aranyjelvényét adta oda neki. Theomedes a tizenhetedik születésnapjára ajándékozta Damennek, hogy trónörököséként jelölje meg. Damen emlékezett rá, hogy az apja feltűzte a vállára. Nikandros bizonyára kivégzést kockáztatott meg azzal, hogy megkereste, eltette, és magánál tartotta.

– Túl gyorsan elkötelezed magad mellett.

Damen érezte a markában a jelvény kemény és éles szélét.

– Te vagy a Királyom – jelentette ki Nikandros.

Látta ezt tükröződni Nikandros szemében, mint ahogyan az emberekében is. Érezte abból, hogy Nikandros másképp viszonyult hozzá.

Királyom.

Most már övé a jelvény. Nemsokára jönnek a zászlóvivők, és Királlyá kiáltják ki, aztán semmi nem lesz ugyanolyan, mint előtte.

Oly sok mindent veszített és nyert, mindössze egyetlen pillanat alatt. Ez minden trónra szánt Herceg sorsa.

Megfogta Nikandros vállát. Csupán ezt a szavak nélküli érintést engedte meg magának.

– Úgy festesz, mint egy gobelin – húzta meg Damen ruhaujját Nikandros, rácsodálkozva a vörös bársonyra, a gránátkő kapcsokra és az apró, gondosan varrt húzásokra. Aztán megdermedt.

– Damen – szólalt meg furcsa hangon.

Damen lefelé pillantott. És meglátta.

Felcsúszott a mandzsettája, közszemlére téve a súlyos aranybilyincset.

Nikandros hátra akart hőkölni, mintha megégette vagy megcsípte volna valami, de Damen megfogta a karját. Látta, hogy Nikandrosnak megáll az esze az elképzeltetlentől.

Kalapáló szívvel próbált véget vetni a helyzetnek, enyhíteni.

– Igen – mondta. – Kastor rabszolgává tett. Laurent szabadított fel. A vára és a serege parancsnokává tett, ami bizalmi gesztus egy akielosi felé, akit nem volt oka felemelni. Nem tudja, ki vagyok.

– Vere Hercege szabadított fel – visszhangozta Nikandros. – Az ő rabszolgája voltál? – szorult össze a torka. – Vere Herceget szolgálta rabszolgaként?

Még egy lépés hátrafelé. Döbönt hang hallatszott az ajtóból. Damen gyorsan odafordult, így elengedte Nikandrost.

Makedon állt az ajtóban, egyre rémültebb arccal, mögötte pedig Straton, Nikandros két katonájával. Makedon Nikandros hadvezére volt, a legnagyobb zászlóvivője, és azért jött, hogy elkötelezze magát Damianos mellett, ahogy a zászlóvivők elkötelezték magukat

annak idején Damen apja mellett. Damen ott állt leleplezve mindannyiuk előtt.

Igencsak elvörösödött. Az aranybilincsnek csak egy jelentése volt: kihasználás és megadás, a legintimebb formában.

Tudta, mit láttak a többiek: ezernyi képet magukat megadó, előrehajoló, széttárt combú rabszolgákról; a hétköznapi fesztelenséget, ahogy ezek a férfiak rabszolgákat tehetek magukévá otthon. Emlékezett rá, hogy azt mondta: *hagyd ott*. Szorított a mellkasa.

Rávette magát, hogy tovább oldja a zsinórt, és feljebb húzza az egyenruha ujját.

– Döbbenetesnek találjátok? Vere Hercegének személyes ajándéka – mutatta meg az egész alkarját.

Nikandros odafordult Makedonhoz.

– Erről nem beszéltek – közölte durva hangon. – Soha nem beszéltek erről, miután kiléptetek ebből a szobából...

– Nem – mondta Damen. – Nem lehet eltitkolni.

Makedonnak mondta.

A Damen apjának generációjához tartozó Makedon az egyik legnagyobb tartományi sereg parancsnoka volt északon. Straton mögötte mintha hányingerrel küszködött volna. A két másodrangú tiszt a padlót bámulta, mert túl alacsonyrendűek voltak ahhoz, hogy bármi mást tegyenek a Király jelenlétében, főleg azok után, amit láttak.

– A Herceg rabszolgája voltál? – kérdezte Makedon.

Visszatetszés ült ki az arcára. Belesápadt.

– Igen.

– Te...

Makedon szavaiban ott rejtett Nikandros tekintetének kimondatlan kérdése, amit senki sem mert volna hangosan kiejteni a Király előtt.

– Bátorkodj csak megkérdezni – vörösödött el mástól Damen.

– Te vagy a királyunk – jelentette ki Makedon elfúló hangon. – Ez túrhetetlen sértés Akielosra nézve.

– Tűrni fogod, mint ahogy én is tűrtem – állta Makedon tekintetét Damen. – Vagy a Királyodtól feljebbvalónak tartod magad?

Rabszolga – üzent a tiltakozás Makedon szemében. Makedonnak biztosan voltak rabszolgái otthon, és használta is őket. Amit a Herceg és rabszolga között elképzelt, nélkülözte a megadás minden finomságát. Így, hogy a Királyával tették ezt, bizonyos értelemben olyan volt, mintha vele tették volna, és fellázadt ellene a büszkesége.

– Ha köztudottá válik, nem garantálhatom, hogy képes leszek kordában tartani az embereket – figyelmeztette Nikandros.

– Köztudott – mondta Damen.

Figyelte, hogyan hat ez Nikandrosra, aki nem egészen tudta lenyelni a dolgot.

– Mit kívánsz tőlünk? – préselte ki magából Nikandros.

– Kötelezzétek el magatokat – kérte Damen. – És ha hozzám tartoztok, akkor gyűjtsétek össze harcolni az embereket!

A terv, amit Laurent-nal együtt eszelt ki, egyszerű volt, és az időzítésen múltott. Charcy nem egy mező, mint a teljesen belátható Helay. Charcy egy fészekszerű, dombos csapda, félig erdővel övezve, ahol egy jól pozicionált sereg gyorsan körülvetheti a közeledő haderőt. A Kormányzó ezért választotta Charcyt, hogy ott hívja erőpróbatára az unokaöccsét. Sportszerű harcra hívni Laurent-t Charcyba olyan volt, mintha mosolyogva invitálta volna sétára a futóhomokban.

Így hát megosztották az erőiket. Laurent két napja lovagolt ki, hogy északról közelítse meg a helyszínt, és hátulról felbukkanva kicselezze a Kormányzót, aki be akarta keríteni őket. Damen emberei voltak a csali.

Sokáig fürkészte a bilincset, mielőtt kísétált az emelvényre. Ragyogóan aranylott, és bizonyos távolságból jól látszott a csuklóján.

Meg sem próbálta rejtegetni. Levette a páncélkesztyűjét. Az akielosi mellvédet viselte rövid bőrszoknyával, magasan a térdére szíjazott akielosi szandállal. Fedetlen volt a karja, csakúgy, mint a lába térdtől combközépig. A rövid vörös köpenyt az aranyoroszlán rögzítette a vállához.

Páncélban és harcra készen állt ki az emelvényre, végignézett az előtte összegyűlt seregen, a makulátlan vonalakon és ragyogó dárdákon. Minden csak rá várt.

Hagya, hadd lássák a bilincset a csuklóján, hadd lássák őt. Mostanra már ismerős volt neki az örökös suttogás: *Damianos feltámadt a halálból*. Figyelte, ahogy a sereg elnémul előtte.

Hagya, hogy feledésbe merüljön a Herceg, aki volt. Megengedte magának, hogy érezze az új énjét, és belehelyezkedjen az új szerepébe.

– Akielos férfijai – visszhangzott a hangja az udvaron. Végignézett a vörös köpenyek során, ami olyan érzés volt, mintha kardot ragadna vagy páncélkesztyűt húzna. – Damianos vagyok, Theomedes igazi fia, és visszatértem, hogy a Királyotokként harcoljak értetek.

Fülsiketítő üdvrivalgás; dárdanyelek csapódtak a földre helyeslésül. Láta a felemelt karokat, az éljenző katonákat, és megpillantotta Makedon egykedvű arcát is a sisak alatt.

Damen nyeregbe pattant. Ugyanazt a lovat választotta, amelyiken Hellaiba lovagolt: egy nagy herélt pejt, ami elbírta a súlyát. Az állat lesújtott a kövekre a mellső patájával, mintha fel akarná fordítani az

egyiket, és a nyakát nyújtogatta. Valószínűleg az összes nagy bestiához hasonlóan megérezte, hogy a háború szélén állnak.

Megszóltak a kürtök. Felemelkedtek a zászlók.

Hirtelen csörömpölés támadt, mintha egy maroknyi üveggolyót szórtak volna le a lépcsőn, és megviselt kék egyenruhában vereiek kis csoportja lovagolt be az udvarra.

Nem Guymar. Hanem Jord és Huet. Lazar. Az arcukat fürkészve Damen tudta, kik ők. A Hercegi Gárda tagjai, akikkel Damen hónapokon át együtt utazott. És csak egyetlen oka volt annak, hogy kiszabadulhattak a fogságból. Damen felemelte a kezét, így átengedték Jordot. A lovaik egy pillanatig egymást kerülgették.

– Azért jöttünk, hogy veled tartsunk – mondta Jord.

Damen ránézett a kis kék foltra a vörös sorok előtt az udvaron. Nem voltak sokan, csak húszan, és rögtön látta, hogy Jord az, aki meggyőzte őket, így hát eljöttek, lóháton és készen.

– Akkor tartsatok – felelte Damen. – Akielősért és Veréért.

Charcy felé közeledve nem volt jó a látótávolság, így csatlósokra és felderítőkre kellett hagyatkozniuk. A Kormányzó észak és északnyugat felől közelített; a saját erőik csaliként haladtak a lejtőn, rosszabb pozícióban. Damen soha nem vitt volna ilyen hátrányba embereket ellenterv nélkül. Így is szoros küzdelemnek ígérkezett.

Nikandrosnak nem tetszett. Minél közelebb értek Charcyhoz, annál nyilvánvalóbbá vált az akielosi hadvezérek számára, hogy milyen kedvezőtlen a terep. Ha valaki meg akarná ölni a legnagyobb ellenségét, ilyen helyre csálná.

Bízz bennem. Ez volt az utolsó, amit Laurent mondott.

Elképzelte a tervet, ahogy kieszték Ravenelben: a Kormányzó minden erejét itt mozgósítja, Laurent pedig a tökéletes pillanatban lecsap észak felől. Akarta ezt, nagy harcot akart, meg akarta keresni a Kormányzót a csatamezőn, megtalálni és leteríteni, hogy egyetlen összecsapással véget vessen az uralmának. Ha megteszi, ha tartja magát az ígéretéhez, akkor utána...

Damen kiadta a parancsot, hogy álljanak alakzatba. Nemsokára nyílveszély. Jön az első sortűz északról.

– Állj! – adta ki a parancsot.

A bizonytalan terep a kétely völgyét jelentette, körülötte fákkal és veszélyes lejtőkkel. A levegő feszült várakozástól és a csata előtti pattanásig feszült, nyers hangulattól volt terhes.

Kürtszó hallatszott a távolból.

– Állj! – ismételte Damen, amikor a lova megbokrosodva fészkelődött alatta.

Teljesen le kell foglalniuk a Kormányzó seregét itt, a síkságon, mielőtt ellentámadásba lendülnek, és idecsálnak mindenkit, hogy Laurent emberei körülvehessék őket.

Ehelyett viszont azt látta, hogy a nyugati szárny túl hamar mozgásba lendül Makedon parancsára.

– Hívd vissza őket! – szólt rá Damen, és erőből megsarkantyúzta a lovát.

Meghúzta a gyeplőt, hogy kis kört írjon le Makedon körül, aki olyan elutasítóan nézett rá, mint egy dacos gyerek hadvezér.

– Nyugat felé tartunk.

– A parancsom az, hogy állj – mondta Damen. – Hagyjuk, hogy a Kormányzó támadjon elsőnek, hogy elcsaljuk a pozíciójából.

– Ha így teszünk, és a te vereid nem érzékelik meg, akkor mindannyiunkat megölnék.

– Itt lesz – jelentette ki Damen.

Észak felől kürtszó hallatszott.

A Kormányzó túl közel volt, túl korán, holott még nem kaptak hírt a felderítőiktől. Valami nem volt rendjén.

Fennforgás tört ki Damen balján, csődület támadt a fák között. A támadás északról jött, az emelkedőről és a fák közül. Előttük egy magányos lovas vágtatott a fűben. A Kormányzó emberei hamarosan odaértek hozzájuk, Laurent pedig nem volt százmérföldes távon belül. Soha nem tervezett eljönni.

Ezt kiabálta a felderítő, mielőtt hátba lőtték egy nyíllal.

– Kiderült, ki is a te verei herceged valójában – állapította meg Makedon.

Damennek nem maradt ideje gondolkodni. Parancsokat kiáltott, igyekezett kordában tartani a kezdeti káoszt, ahogy lezúdult az első nyílzápor, felfogta az új helyzetet, átértékelte a számokat és a pozíciót.

Itt lesz – mondta korábban Damen, és hitt ebben még akkor is, amikor a katonák első hulláma lecsapott rájuk, és kezdtek körülötte meghalni az emberek.

Megvolt ennek a sötét logikája. Vedd rá a rabszolgád, hogy győzze meg az akielosiakat, hogy harcoljanak. Hagyd, hogy az ellenségeid harcoljanak helyetted, azok essenek áldozatul, akiket semmibe veszel, győzzék le vagy gyengítsék meg a Kormányzót, Nikandros serege pedig tűnjön el a föld színéről.

Damen csak akkor eszmélt rá, hogy teljesen egyedül vannak, amikor lecsapott rájuk a második hullám északnyugatról.

Jord mellett találta magát.

– Ha életben akarsz maradni, menj kelet felé.

Az elsápadt Jord egyetlen pillantást vetett az arcára, és azt mondta:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem jön.

– Túlerőben vannak – magyarázta Damen. – De ha menekülsz, akkor talán még mindig kijuthatsz.

– Ha túlerőben vannak, mit fogsz tenni?

Damen elindult előre a lovával. Készen állt, hogy elfoglalja a helyét a frontvonalon.

– Harcolni.